Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
EVGENIJE TANČEVA
přednesené dne 2. května 2019 [1]

Věc C-39/18 P

Evropská komise
proti
NEX International Limited (dříve Icap plc,
Icap Management Services Ltd a

Icap New Zealand Ltd)

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská soutěž – Dohody, rozhodnutí a jednání ve vzájemné shodě – Odvětví úrokových derivátů denominovaných v jenech – Pokuty – Povinnost uvést odůvodnění“

1. Tímto kasačním opravným prostředkem se Evropská komise domáhá zrušení rozsudku Tribunálu ve věci Icap plc a další v. Komise [2], a to v rozsahu, v němž byly zrušeny pokuty stanovené v článku 2 rozhodnutí ve věci kartelové dohody týkající se úrokových derivátů denominovaných v japonských jenech (dále jen „YIRD“) (ve které Komise uložila společnostem Icap plc, Icap Management Services Ltd a Icap New Zealand Ltd bezprecedentní pokuty ve výši téměř 15 milionů eur za usnadnění kartelové dohody) [3]. Tribunál shledal, že Komise neposkytla ve svém rozhodnutí dostatečné odůvodnění ohledně metodologie použité k určení částky pokut, a proto část rozhodnutí, kterou byly tyto pokuty uloženy, zrušil. Musím uvést, že metodologie nepředstavovala pouhé stanovení paušální částky, nýbrž byla komplexním pětietapovým testem určeným k výpočtu základní částky pokut.

2. V projednávaném kasačním opravném prostředku Komise tvrdí, že Tribunál nesprávně použil judikaturu Soudního dvora týkající se odůvodnění, které je požadováno při ukládání pokut [4].

3. Jak vysvětlím níže, podle mého názoru byl projednávaný kasační opravný prostředek do značné míry vyřešen nedávným rozsudkem Soudního dvora ze dne 16. ledna 2019, Komise v. United Parcel Service (C-265/17 P, EU:C:2019:23, dále jen „rozsudek ve věci UPS“), jelikož Soudní dvůr v tomto rozsudku potvrdil přístup Tribunálu v napadeném rozsudku.

I. Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

4. Z bodů 1 až 21 napadeného rozsudku je zřejmé, že společnost NEX International Limited (dříve Icap plc, Icap Management Services Ltd a Icap New Zealand Ltd) (dále jen „společnost NEX“) je součástí podniku zprostředkovatelských služeb prostřednictvím hlasových a elektronických sítí, který je rovněž dodavatelem služeb po uzavření obchodů.

1 – Původní jazyk: angličtina.

2 – Rozsudek ze dne 10. listopadu 2017, Icap a další v. Komise, T-180/15, EU:T:2017:795.

3 – Rozhodnutí Komise C(2015) 432 final ze dne 4. února 2015 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.39861 – Úrokové deriváty denominované v jenech) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

4 – Zejména rozsudek ze dne 22. října 2015, AC-Treuhand v. Komise, C-194/14 P, EU:C:2015:717, body 66 až 68.

5. V napadeném rozhodnutí Komise konstatovala, že se společnost NEX účastnila šesti jednání porušujících článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHP, pokud jde o manipulaci mezibankovních referenčních sazeb London Interbank Offered Rate (LIBOR, londýnská mezibankovní nabídková sazba) a Tokyo Interbank Offered Rate (TIBOR, tokijská mezibankovní nabídková sazba) na japonském YIRD trhu. Tato porušení byla již dříve konstatována v rozhodnutí Komise C (2013) 8602 final ze dne 4. prosince 2013 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.39861 – Úrokové deriváty denominované v jenech), kterým byly uloženy pokuty ve výši téměř 670 milionů eur (dále jen „rozhodnutí z roku 2013“).

6. Dne 29. října 2013 zahájila Komise řízení proti společnosti NEX týkající se protiprávního jednání.

7. Dne 12. listopadu 2013 informovala společnost NEX Komisi o svém úmyslu nevyužít postup při narovnání.

8. Dne 4. února 2015 přijala Komise napadené rozhodnutí, v němž uložila společnosti NEX šest pokut v celkové výši 14 960 000 eur za „usnadnění“ šesti protiprávních jednání, a to:

– „protiprávního jednání UBS/RBS z roku 2007“ od 14. srpna do 1. listopadu 2007;

– „protiprávního jednání UBS/RBS z roku 2008“ od 28. srpna do 3. listopadu 2008;

– „protiprávního jednání UBS/DB“ od 22. května do 10. srpna 2009;

– „protiprávního jednání Citi/RBS“ od 3. března do 22. června 2010;

– „protiprávního jednání Citi/DB“ od 7. dubna do 7. června 2010;

– „protiprávního jednání Citi/UBS“ od 28. dubna do 2. června 2010.

9. Body 18 až 21 napadeného rozsudku zní takto:

„18. Komise úvodem připomněla, že na základě pokynů pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2, dále jen ‚pokyny z roku 2006‘) musí být základní částka pokuty určena s přihlédnutím ke všem důležitým okolnostem, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, jakož i konkrétně k závažnosti a době trvání protiprávního jednání, přičemž role jednotlivých účastníků musí být předmětem individuálního posouzení, které zohlední také případné přitěžující či polehčující okolnosti (bod 284 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

19. Komise poznamenala, že pokyny z roku 2006 poskytují jen málo pokynů ohledně způsobu výpočtu pokut pro osoby usnadňující předmětná jednání. Vzhledem k tomu, že společnost [NEX] byla hospodářským subjektem činným na trzích zprostředkovatelských služeb, a nikoli na trhu úrokových derivátů, měla Komise za to, že pro účely určení obratu a stanovení výše pokut nemůže zaměnit poplatky za zprostředkování za ceny úrokových derivátů denominovaných v japonských jenech, jelikož taková záměna by neodrážela závažnost, ani povahu protiprávního jednání. Z toho v podstatě vyvodila, že je třeba uplatnit bod 37 pokynů z roku 2006, který umožňuje odchýlit se od pokynů při určování základní částky pokuty (bod 287 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

20. Komise s ohledem na závažnost dotčeného jednání a na dobu trvání účasti společnosti [NEX] na každém z šesti dotčených protiprávních jednání stanovila za každé z nich základní částku pokuty, tedy 1 040 000 eur za protiprávní jednání UBS/RBS z roku 2007, 1 950 000 eur za protiprávní jednání UBS/RBS z roku 2008, 8 170 000 eur za protiprávní jednání UBS/DB, 1 930 000 eur za protiprávní jednání Citi/RBS, 1 150 000 eur za protiprávní jednání Citi/DB a 720 000 eur za protiprávní jednání Citi/UBS (bod 296 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

21. Pokud jde o stanovení konečné výše pokuty, Komise neuplatnila existenci žádné přitěžující či polehčující okolnosti a zohlednila skutečnost, že hranice 10 % ročního obratu nebyla překročena (bod 299 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Článek 2 výroku napadeného rozhodnutí tedy žalobkyním ukládá pokuty, jejichž konečná výše se rovná jejich základní částce“.

II. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

10. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. dubna 2015 podala společnost NEX žalobu proti napadenému rozhodnutí, kterou se domáhala zrušení tohoto rozhodnutí a podpůrně snížení částky uložených pokut.

11. Na podporu své žaloby na neplatnost napadeného rozhodnutí předložila společnost NEX šest žalobních důvodů. První čtyři žalobní důvody se týkaly legality článku 1 napadeného rozhodnutí ve vztahu k existenci protiprávních jednání. Pátý a šestý žalobní důvod se týkal legality článku 2 tohoto rozhodnutí, který souvisí s pokutami uloženými Komisí za každé z těchto protiprávních jednání.

12. Napadený rozsudek částečně zrušil článek 1 napadeného rozhodnutí a v plném rozsahu zrušil jeho článek 2.

13. V bodě 91 napadeného rozsudku Tribunál zamítl první žalobní důvod, který vycházel z pochybení při výkladu a uplatňování pojmu „omezení či narušení hospodářské soutěže ‚z hlediska účelu‘ “ ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU.

14. V bodech 133 až 144 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že důkazy o účasti společnosti NEX na protiprávním jednání UBS/RBS z roku 2008 byly nedostatečné. V bodě 145 tohoto rozsudku Tribunál částečně vyhověl druhému žalobnímu důvodu, který vycházel z nesprávného použití pojmu „usnadňování“, a zrušil čl. 1 písm. b) napadeného rozhodnutí.

15. Co se týče třetího žalobního důvodu, který vycházel z nesprávného určení délky trvání protiprávních jednání, Tribunál v bodě 252 napadeného rozsudku rozhodl, že důkazy, jichž se Komise dovolávala při stanovení doby trvání účasti společnosti NEX na čtyřech z pěti zbývajících protiprávních jednání, jsou nedostatečné, a konstatoval, že tento žalobní důvod je částečně opodstatněný. Z tohoto důvodu zrušil čl. 1 písm. a), d), e) a f) napadeného rozhodnutí.

16. Pokud jde o čtvrtý žalobní důvod, Tribunál v bodě 269 napadeného rozsudku konstatoval, že „Komise porušila presumpci neviny ve vztahu ke společnosti [NEX], když přijala rozhodnutí z roku 2013. Je třeba konstatovat, že toto porušení presumpce neviny přijetím rozhodnutí z roku 2013 nemůže mít přímý dopad na legalitu napadeného rozhodnutí, neboť řízení, která vedla k vydání uvedených dvou rozhodnutí, jsou odlišná a autonomní“. Avšak v bodě 280 napadeného rozsudku dospěl Tribunál k závěru, že čtvrtý žalobní důvod musí být zamítnut.

17. V bodech 286 až 299 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že pátý žalobní důvod (týkající se stanovení částky pokut) je opodstatněný. Body 292 až 299 tohoto rozsudku mají následující znění:

„292. V projednávaném případě je zaprvé třeba uvést, že důvody, proč se Komise rozhodla odchýlit od metodologie uvedené v pokynech z roku 2006, a to na základě jejich bodu 37, lze vyvodit z bodu 287 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vyplývají z okolnosti, že společnost [NEX] nebyla aktivní na trhu s úrokovými deriváty denominovanými v japonských jenech, a tudíž zohlednění hodnoty tržeb, tedy vybraných poplatků za zprostředkování, neumožňuje zachytit závažnost a povahu dotčených protiprávních jednání.

293. Zadruhé je však třeba konstatovat, že bod 287 odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytuje upřesnění ohledně alternativního způsobu, který Komise upřednostnila, ale omezuje se na obecné ujištění, že základní částky odráží závažnost, dobu trvání a povahu účasti společnosti [NEX] na dotčených protiprávních jednáních, jakož i nezbytnost zajistit dostatečně odrazující účinek pokut.

294. V tomto znění bod 287 odůvodnění napadeného rozhodnutí neumožňuje ani žalobkyním, aby porozuměly opodstatnění metodologie vybrané Komisí, ani Tribunálu, aby ji ověřil. Tento nedostatek odůvodnění se nachází rovněž v bodech 290 až 296 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, které neposkytují ani minimální informace umožňující pochopit a ověřit relevanci a vážení skutečností zohledněných Komisí při určení základní částky pokut, čímž dochází k porušení judikatury citované v bodě 291 výše.

295. Z písemností účastnic řízení plyne, že otázka metodologie, kterou Komise zamýšlela použít pro účely výpočtu částek pokut, byla projednána v rozhovoru se zástupci žalobkyň v průběhu správního řízení. Ačkoli na základě judikatury citované v bodě 288 výše musí být odůvodnění napadeného aktu přezkoumáno s ohledem na jeho kontext, nelze mít za to, že obsah takových vysvětlujících a neformálních rozhovorů může Komisi zbavit povinnosti vysvětlit v napadeném rozhodnutí použitou metodu určení částek uložených pokut.

296. V bodě 176 žalobní odpovědi Komise poukazuje na pětietapový test určený k výpočtu základní částky pokut. Nicméně podle judikatury citované v bodě 290 výše nelze vysvětlení poskytnuté ve stadiu řízení před Tribunálem zohlednit pro účely posouzení dodržení povinnosti Komise uvést odůvodnění.

297. S ohledem na předcházející je ohledně určení pokut uložených společnosti [NEX] za dotčená protiprávní jednání třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí je stiženo nedostatkem odůvodnění.

298. Pátému žalobnímu důvodu tudíž musí být vyhověno a článek 2 napadeného rozhodnutí musí být zrušen v plném rozsahu, aniž je třeba přezkoumávat další výtky tohoto žalobního důvodu, nebo šestý žalobní důvod, který se týká výhradně legality uvedeného článku.

299. Mimoto není nezbytné přezkoumávat návrhová žádání směřující ke změně předložená žalobkyněmi podpůrně, neboť článek 2 napadeného rozhodnutí se zrušuje v plném rozsahu.“

III. Kasační opravný prostředek

A. Shrnutí argumentů účastnic řízení

18. Komise tvrdí, že odůvodnění Tribunálu týkající se pátého žalobního důvodu je stiženo závažnými nesprávnými právními posouzeními, která by v případě jejich akceptování narušila schopnost Komise stanovovat přiměřené pokuty k dosažení dostatečně odrazujícího účinku.

19. Zaprvé Komise Tribunálu vytýká, že nezmínil použitelné zásady příslušné judikatury. Opomenul zmínit rozsudek ze dne 22. října 2015, AC-Treuhand v. Komise (C-194/14 P, EU:C:2015:717, body 66 až68), i přestože se jedná o zásadní rozsudek ohledně odůvodnění požadovaného při ukládání pokut usnadňovateli kartelu.

20. Tribunál rovněž neodkázal na rozsudek ze dne 28. ledna 2016, Quimitécnica.com a de Mello v. Komise (C-415/14 P, nezveřejněný, EU:C:2016:58, bod 53). Z tohoto rozsudku vyplývá, že odůvodnění aktu Komise musí být posuzováno s ohledem na kontext tohoto aktu, včetně výměn informací, které proběhly před a po přijetí dotčeného aktu. V projednávaném případě Komise sdělila společnosti NEX určité informace týkající se výpočtu pokut v průběhu správního řízení a po jeho skončení.

21. Zadruhé Komise tvrdí, že ačkoliv napadený rozsudek (v bodech 287 až 291) připomněl část judikatury týkající se odůvodnění ve vztahu k pokutám, tuto judikaturu nevykládá a ani v praxi neuplatňuje správně.

22. V bodě 287 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise výslovně uvádí, že základní částky pokut uložených společnosti NEX odráží závažnost, dobu trvání a povahu účasti společnosti NEX na dotčených protiprávních jednáních, jakož i nutnost zajistit, aby pokuty měly dostatečně odrazující účinek. Tyto prvky jsou dostatečné pro účely odůvodnění rozhodnutí Komise [5], a proto není sdělování aritmetických vzorců nezbytné.

23. Ačkoliv Tribunál připomněl judikaturu, podle které Komise není povinna uvádět podrobnější popis nebo číselné údaje týkající se metody výpočtu pokuty, v bodě 291 napadeného rozsudku konstatoval, že v daném případě Komise neposkytla podrobnosti o použité metodě. Komise tvrdí, že toto odůvodnění je vnitřně rozporné.

24. Judikaturu ve věci Chalkor, kterou připomíná v bodě 291 napadeného rozsudku ve vztahu k povinnosti Komise vysvětlit poměrné vážení a její posouzení zohledněných skutečností pro výpočet základní částky, nelze vykládat tak, že požaduje, aby Komise uvedla číselné údaje týkající se způsobu výpočtu pokut a podrobně vysvětlila své interní výpočty. To je však přesně to, co Tribunál požadoval, přičemž se tím dopustil nesprávného právního posouzení.

25. Podle Komise je podobnost napadeného rozhodnutí s rozhodnutím ve věci Termostabilizátorů (body 747 až 750 odůvodnění) obzvláště zřetelná [6]. Toto rozhodnutí vedlo k přijetí rozsudku ve věci AC-Treuhand (C-194/14 P, EU:C:2015:717), v němž Soudní dvůr považoval odůvodnění za dostačující.

26. Pokud jde o body 295 a 296 napadeného rozsudku, nejsou skutečnosti, na něž se odvolává Tribunál, dostatečné k tomu, aby podpořily konstatování o nedostatečném odůvodnění ve vztahu k pokutám. Tribunál v uvedených bodech připomíná, že otázka metodologie výpočtu pokut byla projednána se společností NEX v průběhu správního řízení a v průběhu řízení před samotným Tribunálem (Komise ve své žalobní odpovědi zejména zdůraznila existenci pětietapového testu určeného k výpočtu základní částky pokut). Komise tvrdí, že Tribunál pochybil, když dospěl k závěru, že tyto prvky nebyly schopny napravit nedostatečnost dotčeného odůvodnění. Takové posouzení je v rozporu s judikaturou [7].

27. Důvodem, proč Komise postupovala nad rámec své povinnosti uvést odůvodnění a poskytla společnosti NEX určité informace týkající se jejího výpočtu pokuty (v bodě 176 její žalobní odpovědi), je skutečnost, že společnost NEX namítala nerovné zacházení ve srovnání se společností R. P. Martin, jež byla adresátem rozhodnutí z roku 2013 v téže věci YIRD, a kterou Komise také považovala za usnadňovatele určitých kartelů, o které se v této věci jedná.

5 – Komise se opírá o rozsudky ze dne 16. listopadu 2000, Sarrió v. Komise (C-291/98 P, EU:C:2000:631, bod 78); ze dne 2. října 2003, Aristrain v. Komise (C-196/99 P, EU:C:2003:529, bod 56); a ze dne 22. října 2015, AC-Treuhand v. Komise (C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 68).

6 – Rozhodnutí Komise C(2009) 8682 final ze dne 11. listopadu 2009 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/.38589 – Termostabilizátory).

7 – Rozsudek ze dne 28. ledna 2016, Quimitécnica.com a de Mello v. Komise (C-415/14 P, nezveřejněný, EU:C:2016:58, bod 53).

28. Ve své odpovědi Komise vysvětluje metodologii použitou pro výpočet pokut. Jako výchozí bod byly pro posouzení závažnosti protiprávních jednání vzaty v úvahu tytéž skutečnosti u všech příslušných podniků. Mezi společnostmi R. P. Martin a NEX však existují objektivní rozdíly, které musely být zohledněny v pokutách udělených těmto usnadňovatelům kartelů. Společnosti R. P. Martin bylo poskytnuto 25% snížení z důvodu shovívavosti, přičemž společnost NEX o shovívavost nepožádala; společnost R. P. Martin získala 10% snížení z důvodu vypořádání; celosvětový obrat společnosti R. P. Martin v roce 2012 byl 82 milionů eur ve srovnání s 1 656 miliony eur (celosvětový obrat společnosti NEX v roce 2013); společnost R. P. Martin se protiprávního jednání účastnila přibližně jeden měsíc, přičemž účast společnosti NEX trvala více než dva měsíce.

29. V případě, že se Soudní dvůr rozhodne vydat rozhodnutí ohledně pokut sám, Komise navrhuje, že jednoduchým způsobem, jak zohlednit částečná zrušení v napadeném rozsudku, by bylo použít poměrné snížení na původní pokuty uložené společnosti NEX. Mohlo by to být provedeno například tak, že by byla nová doba trvání u každého protiprávního jednání uvedena ve dnech a vydělena počtem dní původní doby trvání.

30. Společnost NEX obhajuje napadený rozsudek a v podstatě tvrdí, že kasační opravný prostředek vyvolává zásadní otázku: může se Komise opírat o specifické a komplexní metodologie a skutečnosti a zároveň předstírat, že takové metodologie nebo skutečnosti neexistují a že byla použita jednoduchá paušální částka? Základním cílem povinnosti uvést odůvodnění je, aby Komise musela vysvětlit její rozhodnutí a byl umožněn soudní přezkum jejího přístupu.

31. Zaprvé společnost NEX tvrdí, že na rozdíl od tvrzení Komise je zřejmé, že vysvětlení poskytnutá ve věci AC-Treuhand byla obsáhlejší a více zaměřená na konkrétní případ než obecná a paušalizovaná vysvětlení uvedená v napadeném rozhodnutí. Jednoduše řečeno, vysvětlení obsažená v napadeném rozhodnutí by mohla být použita „tak jak jsou“ v podstatě v jakémkoli rozhodnutí o uložení pokuty týkající se usnadňovatele kartelů, zatímco vysvětlení ve věci Termostabilizátorů by musela být přizpůsobena tak, aby zohledňovala specifika jednotlivých případů. Zadruhé, a co je ještě důležitější, základní fakta týkající se situace společnosti NEX se značně liší od těch, které jsou ve věci AC-Treuhand. Ve věci AC-Treuhand totiž nic nenasvědčuje tomu, že by Komise použila specifickou a podrobnou metodologii pro určení pokuty paušální částkou ve výši 348 000 eur, a tedy učinila něco jiného, než co bylo uvedeno v odůvodnění. V důsledku toho neexistuje žádná prokázaná nesrovnalost mezi tím, co Komise učinila, a tím, co tvrdila, že učinila.

32. Naproti tomu ve věci NEX Komise výslovně potvrdila během řízení před Tribunálem, že k výši pokut dospěla na základě podrobné metodologie a zohledněním specifických skutečností, avšak společnosti NEX neposkytla žádné další podrobnosti, když tato společnost chtěla využít své právo na obhajobu. Komise údajně vycházela z řady skutečností, které však potom neuvedla. Pokud by použila přístup založený na paušální částce zohledňující základní skutečnosti, které byly uvedeny, nemohla by v případě pokuty společnosti NEX dospět k úrovni, která je 22krát vyšší, než pokuta udělená společnosti R. P. Martin, se kterou dle jejího tvrzení zacházela stejně jako se společností NEX.

33. Skutečnosti odlišující situaci společnosti R. P. Martin od situace společnosti NEX, kterých se Komise dovolává, nemohou vyloučit existenci nerovného zacházení. Pokud jde o dobu trvání, bylo zjištěno, že společnost R. P. Martin usnadňovala protiprávní jednání od 29. června 2009 do 10. srpna 2009; tj. 43 dnů. U společnosti NEX bylo shledáno, že protiprávní jednání usnadňovala od 22. května 2009 do 10. srpna 2009; tj. 81 dnů. Proto zohledníme-li rozdíl v trvání, lze předpokládat, že pokuta u společnosti R. P. Martin by měla být 716 000 eur, pokud by trvání bylo podobné jako u společnosti NEX. To zohledňuje čtvrtý rozdíl, který navrhuje Komise.

B. Posouzení

1. Úvod

34. Tribunál konstatoval, že pouhá zmínka o závažnosti, trvání a povaze účasti na protiprávním jednání je nedostatečná v situaci, kdy se Komise odchýlila od svých vlastních pokynů pro výpočet pokut.

35. V průběhu řízení před Tribunálem Komise uvedla, že ve skutečnosti použila komplexní metodu výpočtu pokut, které měly být uloženy společnosti NEX. Vzhledem k tomu, že Komise tuto metodu během správního řízení nesdělila, nemohla ji společnost NEX napadnout a Tribunál nemohl provést odpovídající soudní přezkum.

36. Kasační opravný prostředek Komise se zakládá na jediném důvodu, kterým napadá přístup Tribunálu a uvádí, že by se narušila její schopnost stanovovat přiměřené pokuty k dosažení dodatečně odrazujícího účinku (zejména pokud jde o usnadňovatele kartelu). Komise zejména trvá na údajných rozdílných přístupech v napadeném rozsudku Tribunálu a v rozsudku Soudního dvora ve věci AC-Treuhand (C-194/14 P, EU:C:2015:717).

37. Společnost NEX obhajuje přístup zvolený v napadeném rozsudku a snaží se jej odůvodnit tím, že poukazuje na jeho praktické důsledky. Vzhledem k tomu, že jí nebyla známa metodologie/kritéria použitá Komisí, společnost NEX namítá, že se jí dostalo nerovného zacházení ve srovnání s jiným usnadňovatelem téhož kartelu (společností R. P. Martin). Společnost NEX také vysvětluje, jak jí Komise tím, že si ponechala v tajnosti svou použitou metodologii a kritéria, upřela možnost tato kritéria napadnout.

38. Zaprvé existují významné rozdíly mezi touto věcí a věci, ve které byl vydán rozsudek AC-Treuhand (C-194/14 P, EU:C:2015:717), z něhož Komise vychází.

39. V posledně uvedené věci existoval pouze jeden usnadňovatel kartelu. Komise, která nemusela posuzovat žádné riziko nerovného zacházení (mezi usnadňovateli kartelu), uložila paušální pokutu.

40. V projednávaném případě však byli dva usnadňovatelé kartelu. Komise tvrdí („ujišťuje Soudní dvůr“), že použila jedinou metodu pro výpočet částky příslušných pokut u usnadňovatelů kartelu, avšak odmítá sdělit jakékoli další podrobnosti – jednoduše se odvolává na rozsudek ve věci AC-Treuhand (C-194/14 P, EU:C:2015:717).

41. Dovolávání se rozsudku ve věci AC-Treuhand ze strany Komise je navíc nepřesvědčivé. Zatímco se v tomto rozsudku uvádí, že neexistuje žádný požadavek na ještě podrobnější vysvětlení nebo poskytnutí údajů o *částkách* vztahujících se k metodě výpočtu pokuty, skutečností zůstává, že judikatura Soudního dvora také jasně uvádí, že Komise přesto musí vysvětlit poměrné vážení a posouzení zohledněných skutečností pro výpočet pokut (a je povinností soudu z vlastního podnětu ověřit, zda takové odůvodnění bylo poskytnuto) – zejména ve stěžejním rozsudku ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 61.

42. Jak jinak by soudy byly schopny provést odpovídající soudní přezkum a ověřit, na základě odůvodnění uvedeného v rozhodnutí Komise (a nikoli na základě pouhých „ujištění“ Komise), zda byl daný podnik pro účely výpočtu pokuty a kritérií uplatňovaných Komisí ve srovnatelné či odlišné situaci vůči ostatním dotčeným podnikům, a ověřit, zda Komise dodržela zásadu rovného zacházení – jak je Soudní dvůr v tomto případě žádán?

43. V tomto ohledu uplatnil Tribunál judikaturu Chalkor správně, a to nejen v napadeném rozsudku (druhý rozšířený senát), ale také například v rozsudcích ze dne 13. prosince 2016, Printeos a další v. Komise, T-95/15, EU:T:2016:722 (čtvrtý rozšířený senát), a ze dne 28. března 2019, Pometon v. Komise, T-433/16, EU:T:2019:201 (třetí rozšířený senát). Pokud jde o dva posledně uvedené rozsudky, Komise nepodala proti prvně uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek a u druhého uvedeného rozsudku ho ještě také nepodala.

44. Chtěl bych připomenout, že již od roku 1995 Tribunál zdůrazňuje, že „pro podniky je důležité – za účelem zaujetí jejich stanoviska s úplnou znalostí všech faktů – aby mohly detailně určit metodu výpočtu jim uložených pokut, v souladu s jakýmkoliv systémem, který je Komisí považován za vhodný, a to aniž by byly povinny za tímto účelem podat návrh na zahájení soudního řízení proti rozhodnutí Komise – což by bylo v rozporu se zásadou řádné správy“ [8].

45. Dále, ve známé věci „cementového kartelu“ [9] Tribunál předvídavě dodal, že toto platí „tím spíše tam, kde Komise, jako v tomto případě, použila k výpočtu pokut podrobné aritmetické vzorce. V takovém případě je žádoucí, aby dotčené podniky, a v případě potřeby i Soudní dvůr, mohly zkontrolovat, zda použitá metoda a provedené kroky Komise nejsou zatíženy chybami a jsou slučitelné s právními předpisy a zásadami použitelnými pro pokuty, a zejména se zásadou zákazu diskriminace“.

46. I když Tribunál v té době akceptoval odůvodnění poskytnuté Komisí dodatečně v průběhu soudního řízení jako dostatečné, je stále možné s Komisí souhlasit a akceptovat takové řešení v současném procesním kontextu, které mnohem více respektuje právo na obhajobu?

47. Jsem toho názoru, že nikoli [10].

48. Jak vysvětlím níže, mám za to, že projednávaný kasační opravný prostředek byl do značné míry již vyřešen nedávným rozsudkem ve věci UPS, který byl vydán dne 16. ledna 2019.

2. Rozsudek ve věci UPS

49. Na začátku je důležité načrtnout paralelu s rozsudkem ve věci UPS. Na jednání se Komise snažila argumentovat, že tento rozsudek není relevantní, protože se jedná o případ fúze podniků a nezabývá se ukládáním pokut a právem na obhajobu. Tyto argumenty však nejsou přesvědčivé.

50. Ve věci UPS totiž Komise – v situaci ne nepodobné této – v rámci správního řízení nezpřístupnila určitou metodologii, která hrála důležitou roli v jejím rozhodování (ve věci UPS to byla metodologie použitá pro hodnocení fúze).

51. V tomto rozsudku Soudní dvůr poukazuje na to, že v případech, kdy Komise zamýšlí založit své rozhodnutí na ekonometrických modelech, musí mít oznamující strany možnost v tomto ohledu vyjádřit svá stanoviska.

52. Metodologické základy, z nichž vychází tyto modely, musí být co nejobjektivnější, aby nebyly předjímány výsledky této analýzy v jednom či druhém směru. Tyto skutečnosti tak přispívají k nestrannosti a kvalitě rozhodnutí Komise, na nichž nakonec závisí důvěra, kterou mají veřejnost a podniky v legitimitu unijního řízení o kontrole spojování podniků.

8 – Rozsudek ze dne 6. dubna 1995, Trefilunion v. Komise (T-148/89, EU:T:1995:68, bod 142).

9 – Rozsudek ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise (T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, EU:T:2000:77, bod 4735).

10 – Viz bod 79 tohoto stanoviska.

53. Zpřístupnění těchto modelů a voleb metod, které jsou základem pro jejich vypracování, je nezbytné tím spíše, že přispívají ke spravedlivé povaze daného řízení v souladu se zásadou řádné správy stanovenou v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie.

54. Podle rozsudku ve věci UPS je Komise povinna sladit potřebu rychlosti, která charakterizuje obecný režim nařízení o kontrole spojování podniků, s dodržováním práva na obhajobu. Dodržování této povinnosti neumožňuje Komisi změnit po oznámení prohlášení o námitkách podstatu ekonometrického modelu, na jehož základě hodlá založit své námitky, *aniž o této změně uvědomí zúčastněné podniky a umožní jim vyjádřit v tomto ohledu jejich stanovisko*.

55. V důsledku toho Soudní dvůr v rozsudku ve věci UPS rozhodl, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že Komise nemohla tvrdit, že nebyla povinna žalobkyni seznámit s konečným modelem ekonometrické analýzy před přijetím sporného rozhodnutí.

56. Zde je obzvláště důležité odkázat na bod 31 rozsudku ve věci UPS, v němž Soudní dvůr konstatoval, že „dodržení práva na obhajobu před přijetím rozhodnutí o kontrole spojování podniků […] vyžaduje, aby bylo oznamujícím stranám umožněno, aby *užitečně* vyjádřily své stanovisko k reálnosti a relevanci všech skutečností, na nichž Komise hodlá založit své rozhodnutí“ (kurzivou zvýraznil autor tohoto stanoviska).

57. Jak uvidíme níže, je to přesně to, co Komise neučinila ani ve věci UPS, ani v projednávané věci.

3. Případ před Soudním dvorem jako určitá variace věci UPS

58. Věc UPS se týkala spojování podniků a Soudní dvůr poukázal na to, že ekonometrický model, který Komise nezpřístupnila v jeho konečné podobě, je *důležitým prvkem* v kontextu rozhodnutí Komise [11]. Obdobně byl také důležitý pětietapový test použitý Komisí v předmětné věci k určení pokut, a měl být zpřístupněn (tj. přinejmenším v rozsahu, aby Komise mohla řádně vysvětlit poměrné vážení a posouzení zohledněných skutečností pro výpočet pokut) [12].

59. Jak Soudní dvůr poznamenal v bodě 28 rozsudku ve věci UPS, „dodržování práva na obhajobu představuje obecnou zásadu unijního práva, která se použije, jestliže správní orgán zamýšlí přijmout akt proti určité osobě, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení“.

60. Tatáž obecná zásada vedla Tribunál k tomu, že napadené rozhodnutí (v projednávaném případě) v tomto ohledu zrušil.

61. Je zajímavé poukázat na to, že ve věci UPS se Komise snažila tvrdit, že změny ekonometrických modelů byly rovnocenné interním dokumentům, které nemohly být zpřístupněny na základě práva na přístup ke spisu (bod 35 rozsudku ve věci UPS).

62. Soudní dvůr tento argument odmítl.

11 – Lze rovněž vyvodit určitou paralelu s rozsudkem velkého senátu ze dne 6. září 2017, Intel v. Komise, C-413/14 P, EU:C:2017:632. V tomto případě Tribunál potvrdil argumentaci Komise, podle níž věrnostní slevy poskytnuté podnikem v dominantním postavení byly ze své podstaty schopny omezit hospodářskou soutěž takovým způsobem, že analýza všech okolností daného případu, a zejména test stejně výkonného soutěžitele („test AEC“) *nebyl nutný*. Soudní dvůr však konstatoval, že ačkoli Komise zdůraznila, že tyto slevy byly ze své podstaty schopny omezit hospodářskou soutěž, *přesto provedla hloubkové posouzení okolností případu* ve svém rozhodnutí, které ji vedlo k závěru, že by stejně výkonný soutěžitel musel nabízet ceny, které by nebyly přijatelné, a že v souladu s tím by předmětný režim slev byl schopen mít účinky způsobující uzavření trhu u takového soutěžitele. *Test AEC tak hrál důležitou roli, když Komise posuzovala* způsobilost předmětného ujednání o slevách vyvolat účinky způsobující uzavření trhu u stejně výkonných soutěžitelů. Soudní dvůr proto rozhodl, že Tribunál musí přezkoumat všechny argumenty společnosti Intel týkající se tohoto testu, což Tribunál neprovedl. Soudní dvůr proto zrušil rozsudek Tribunálu, a to v důsledku nesprávností jeho analýze ohledně toho, zda předmětné slevy byly schopny omezit hospodářskou soutěž.

12 – Viz bod 74 tohoto stanoviska.

63. V projednávaném případě se Komise opět snaží argumentovat, že metodologie použitá pro výpočet pokut není ničím jiným než interním výpočtem, který by neměl být zpřístupněn adresátům jejích rozhodnutí.

64. Domnívám se, že tento argument musí být odmítnut, stejně jako byl odmítnut v rozsudku ve věci UPS. Jak navíc tvrdí společnost NEX, informace zpřístupněné v bodě 176 žalobní odpovědi v prvním stupni neobsahují čísla ani výpočty. Komise pouze přiznává existenci komplexního pětietapového testu navrženého pro výpočet základní výše pokut, na rozdíl od použití paušální částky.

65. V kasačním opravném prostředku se v podstatě tvrdí, že Komise poskytla dostatečné odůvodnění tím, že uvedla (poměrně obecné) skutečnosti, které byly zohledněny při stanovení závažnosti, doby trvání a povahy účasti společnosti NEX. Komise tvrdí, že je to v souladu s rozsudkem ve věci AC-Treuhand (C-194/14, EU:C:2015:717). Dále Komise tvrdí, že její vysvětlení týkající se metodologie uvedená v bodě 295 napadeného rozsudku nebyla povinná, ale poskytla další objasnění, která by měla být zohledněna i ve fázi soudního řízení.

66. Zaprvé jsem již vysvětlil, že mezi věcí AC-Treuhand a projednávaným případem existují významné rozdíly a proč tato judikatura by sama o sobě neměla tuto analýzu změnit (viz bod 38 a následující tohoto stanoviska).

67. Zadruhé argumenty Komise musí být v každém případě odmítnuty.

68. V projednávaném případě je totiž na rozdíl od věci AC-Treuhand nesporné, že Komise neprovedla pouze posouzení „závažnosti“, „povahy“ a „trvání“ jednání společnosti NEX proto, aby dospěla k určité paušální částce, ale použila složitou metodologii za účelem stanovení pokut, což bylo vlastně schováno za vágními a obecnými odkazy v prohlášení o námitkách a napadeném rozhodnutí.

69. Jak uvádí Tribunál v bodě 296 napadeného rozsudku, „Komise poukazuje na pětietapový test určený k výpočtu základní částky pokut“ v její žalobní odpovědi v prvním stupni, o kterém tvrdí, že ho použila i v daném případě. Jak uznala i Komise, tento pětietapový test byl sdělen společnosti NEX během jednání s cílem dosáhnout narovnání v říjnu 2013. Když však společnost NEX obdržela v červnu 2014 prohlášení o námitkách a byla jí dána příležitost uplatnit své právo na obhajobu, nebyla jí vysvětlena metodologie, kterou Komise zmínila již v říjnu 2013. Kromě toho Komise mnohokrát odmítla potvrdit nebo popřít, zda tuto metodologii skutečně používá, a místo toho trvala na tom, že stanoví nespecifikovanou „paušální částku“ na základě „závažnosti, délky trvání a povahy protiprávního jednání“.

70. Jak jsme viděli, bylo to až v rámci soudního řízení (tj. v bodě 176 žalobní odpovědi Komise v prvním stupni), kdy Komise konečně přiznala, že ve skutečnosti používala komplexní metodologii při stanovování pokut společnosti NEX. Ačkoliv byla Komise opatrná při kvalifikaci tohoto přiznání jako „nepovinné“, judikatura tvrdí něco jiného [13].

71. Ačkoliv společnost NEX správně uznává, že Komise „[ne]měla povinnost uvést číselné údaje týkající se způsobu výpočtu pokut“ [14], skutečností zůstává, že Komise je stále povinna vysvětlit skutečnosti, které použila ke stanovení pokuty.

13 – Viz bod 77 a poznámku pod čarou 16 tohoto stanoviska.

14 – Rozsudek ze dne 22. října 2015, AC-Treuhand v. Komise, C-194/14, EU:T:2015:717, bod 68.

72. Jak Tribunál správně rozhodl v bodě 293 napadeného rozsudku, Komise nemůže jednoduše poskytnout „obecné ujištění, že základní částky odráží závažnost, dobu trvání a povahu účasti společnosti [NEX] na dotčených protiprávních jednáních“. Pokud by byl takový přístup schválen, podniky by nebyly schopny napadnout metodologii Komise a Soudní dvůr by nebyl schopen ji přezkoumat.

73. V tomto ohledu v bodě 289 napadeného rozsudku Tribunál poukázal na použitelnou judikaturu takto: „pokud se Komise rozhodne odchýlit od obecné metodiky uvedené v pokynech z roku 2006, kterými omezila svou posuzovací pravomoc při stanovení pokut, tak, že se jako v projednávané věci opírá o bod 37 těchto pokynů, platí tyto požadavky odůvodnění o to výrazněji […]. V tomto ohledu je třeba připomenout […], že pokyny vyjadřují orientační pravidlo chování, podle něhož má být v praxi postupováno a od něhož se Komise může v konkrétním případě odklonit pouze tehdy, uvede-li důvody, které jsou slučitelné zejména se zásadou rovného zacházení […]. Toto odůvodnění musí být o to přesnější, neboť bod 37 pokynů se omezuje na neurčitý odkaz na ‚okolnosti konkrétní věci‘, a ponechává tak Komisi široký posuzovací prostor po výjimečné přizpůsobení základních částek pokut dotčených podniků. V takovém případě má totiž dodržování ze strany Komise záruk zakotvených v unijním právním řádu pro správní řízení, včetně povinnosti uvést odůvodnění, o to zásadnější význam“.

74. Dále v bodě 291 napadeného rozsudku Tribunál správně poukazuje na judikaturu v tom smyslu, že „Komise je v rozhodnutí ukládajícím pokutu povinna uvést odůvodnění, a to pokud jde zejména o výši uložené pokuty a zvolenou metodu jejího stanovení […]. Komise musí ve svém rozhodnutí uvést prvky posouzení, které jí umožnily vymezit závažnost a dobu trvání protiprávního jednání, aniž je povinna v něm uvádět podrobnější popis nebo číselné údaje týkající se způsobu výpočtu pokuty […] *nicméně [jí] přísluší vysvětlit poměrné vážení a své posouzení zohledněných skutečností*“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

75. Bod 292 napadeného rozsudku vysvětluje, proč se v dané věci Komise rozhodla odchýlit od metodologie stanovené v pokynech z roku 2006, a to na základě použití bodu 37 těchto pokynů.

76. Bod 293 napadeného rozsudku správně uvádí, že „je však třeba konstatovat, že bod 287 odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytuje upřesnění ohledně alternativního způsobu, který Komise upřednostnila, ale omezuje se na obecné ujištění, že základní částky odráží závažnost, dobu trvání a povahu účasti společnosti [NEX] na dotčených protiprávních jednáních, jakož i nezbytnost zajistit dostatečně odrazující účinek pokut“. Komise se vlastně snažila odůvodnit svůj nesprávný postup zopakováním stejného obecného ujištění na jednání před Soudním dvorem [15].

77. Proto musím souhlasit se zjištěními Tribunálu v bodě 294 napadeného rozsudku, že „v tomto znění bod 287 odůvodnění napadeného rozhodnutí neumožňuje ani [společnosti NEX], aby [porozuměla] opodstatnění metodologie vybrané Komisí, ani Tribunálu, aby ji ověřil. Tento nedostatek odůvodnění se nachází rovněž v bodech 290 až 296 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, které neposkytují ani minimální informace umožňující pochopit a ověřit relevanci a vážení skutečností zohledněných Komisí při určení základní částky pokut, čímž dochází k porušení judikatury citované v bodě 291 [napadeného rozsudku]“ [16].

15 – Žádaným výsledkem pro Komisi by bylo, kdyby výpočet pokut byl jakýmsi receptem na Coca-Colu, jehož „chuť“ mohou účastníci řízení a unijní soudy posuzovat, ale očekává se, že ho budou považovat za tajný a budou jednoduše věřit „ujištěním“ Komise, že byl použit správně a bez jakékoli diskriminace jako v tomto případě, kde existuje riziko nerovného zacházení mezi dvěma usnadňovateli kartelu.

16 – Rozsudky ze dne 27. září 2006, Jungbunzlauer v. Komise, T-43/02, EU:T:2006:270, bod 91; ze dne 13. července 2011, Schindler Holding a další v. Komise, T-138/07, EU:T:2011:362, bod 243; a ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 61.

78. Tribunál se navíc nedopustil nesprávného právního posouzení, když konstatoval, že ačkoli „odůvodnění napadeného aktu [musí být] přezkoumáno s ohledem na jeho kontext, nelze mít za to, že […] [vysvětlující a neformální rozhovory mohou] Komisi zbavit povinnosti vysvětlit v napadeném rozhodnutí použitou metodu určení částek uložených pokut“ (bod 295 napadeného rozsudku).

79. Tribunál rovněž správně rozhodl v bodě 296 napadeného rozsudku, že „v bodě 176 žalobní odpovědi [v prvním stupni] Komise poukazuje na pětietapový test určený k výpočtu základní částky pokut. Nicméně podle judikatury […] nelze vysvětlení poskytnuté ve stadiu řízení před Tribunálem zohlednit pro účely posouzení dodržení povinnosti Komise uvést odůvodnění“.

80. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že argument Komise, podle kterého přístupem Tribunálu by se narušila schopnost Komise stanovovat přiměřené pokuty k dosažení dostatečně odrazujícího účinku, je nepřesvědčivý.

81. Jak bylo poznamenáno výše, Komise musí zejména vysvětlit vážení a posouzení zohledněných skutečností, a není mi jasné, jak by se narušila schopnost Komise určit přiměřené pokuty a dosáhnout dostatečně odrazujícího účinku.

82. Je to nezbytné zejména v takovém případě, jako je tento, kde – na rozdíl od věci AC-Treuhand – jsou dva usnadňovatelé kartelu a je zde riziko, že Komise mohla porušit zásadu rovného zacházení při stanovování pokut společnostem R. P. Martin a NEX.

83. Během jednání trvala Komise na tom, že v tomto případě nedošlo k žádné diskriminaci, pokud jde o výši pokut, „protože použila *stejnou* metodologii pro výpočet pokut u obou usnadňovatelů kartelu“.

84. Kromě skutečnosti, že soudy nejsou schopny tuto metodologii přezkoumat, pokud je utajovaná, je třeba připomenout, že použití stejné metodologie na dvě různé situace nevylučuje diskriminační výsledek, zejména v případech, kdy se metodologie opírá o diskriminační kritérium. Je třeba mít na paměti, že diskriminace je často výsledkem použití stejného kritéria na situace, které nejsou srovnatelné. „Zásada rovného zacházení“ nebo „zásada zákazu diskriminace“ jsou totiž pouhými dvěma označeními pro jednu obecnou zásadu unijního práva, která zakazuje rozdílné zacházení se srovnatelnými situacemi a stejné zacházení s odlišnými situacemi, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné [17].

85. Je zřejmé, že na základě obecných a vágních informací a ujištění, které byly v tomto případě poskytnuty, nemůže společnost NEX ani Tribunál (a tak ani Soudní dvůr) posoudit tuto metodologii ani otázku, zda Komise porušila zásadu rovného zacházení.

86. Toto je v příkrém rozporu s tím, co je stanoveno v judikatuře, konkrétně že dodržování práva na obhajobu vyžaduje, aby osobám, kterým jsou určena rozhodnutí, která významně ovlivňují jejich zájmy, bylo umožněno se *užitečně* vyjádřit ke *všem skutečnostem*, na kterých správní orgán zamýšlí založit své rozhodnutí [18].

87. Podobně jako dotčený ekonometrický model v rozsudku UPS, tak i metodologie výpočtu pokut u usnadňovatelů kartelu, jako je v tomto případě, nepochybně představuje takovou důležitou *skutečnost*, na které Komise založila své rozhodnutí.

17 – Mimo jiné viz rozsudek ze dne 12. prosince 2002, Rodríguez Caballero, C-442/00, ECLI:EU:C:2002:752, bod 32 a citovaná judikatura.

18 – Rozsudky ze dne 24. října 1996, Komise v. Lisrestal a další (C-32/95 P, EU:C:1996:402, bod 21); ze dne 22. října 2013, Sabou (C-276/12, EU:C:2013:678, bod 38), a ze dne 14. června 2016 Marchiani v. Parlament (C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 51) a stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci UPS, C-265/17 P, EU:C:2018:628, bod 38.

88. Kromě toho, jak konstatoval Soudní dvůr v rozsudku ve věci UPS, „zpřístupnění těchto modelů a voleb metod, které jsou základem jejich vypracování, je nezbytné tím spíše, že […] přispívají ke spravedlivé povaze daného řízení v souladu se zásadou řádné správy stanovenou v článku 41 [Listiny]“.

89. Je zřejmé, že v projednávaném případě by se měly použít stejné úvahy ohledně výpočtů pokut, a to tím spíše když se Komise odchyluje od svých pokynů pro výpočet pokut.

90. To je v takových situacích obzvláště důležité, neboť v opačném případě by na tom usnadňovatel kartelu byl v konečném důsledku hůře než člen kartelu, pokud se jedná o možnost posouzení vhodnosti rozhodnutí Komise a možnosti nechat toto rozhodnutí přezkoumat Soudním dvorem. To by bylo v rozporu s ustálenou judikaturou [19], ve které Soudní dvůr rozhodl, že pokyny „vyjadřují orientační pravidlo chování, podle něhož má být v praxi postupováno a od něhož se správa může v konkrétním případě odklonit pouze tehdy, uvede-li důvody, které jsou slučitelné se zásadou rovného zacházení“.

91. Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že se Tribunál ve svém rozsudku nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 297 napadeného rozsudku konstatoval, že pokud jde o stanovení pokut uložených společnosti NEX za dotčená protiprávní jednání, je napadené rozhodnutí stiženo nedostatkem odůvodnění.

92. Proto musí být jediný důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako neopodstatněný a kasační opravný prostředek musí být v celém rozsahu zamítnut.

IV. Závěry

93. Z těchto důvodů navrhuji, aby Soudní dvůr:

„1) Kasační opravný prostředek zamítl.

2) Uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.“

19 – Jako například rozsudek ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 60.